

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Jana Jiráska a Petra Pospíšila v právní věci

žalobce: **KRAZI s. r. o.**
sídlem Nádražní 1823, 765 02 Otrokovice
zastoupená daňovým poradcem Ing. Ladislavem Francem
sídlem Březnická 5565, 760 01 Zlín

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2022, č. j. 43486-3/2022-900000-311

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci soud zamítl žalobu, kterou se žalobce bránil proti rozhodnutí, jímž byl uznán vinným ze spáchání 4 přestupků podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, za něž mu byla uložena pokuta ve výši 500 000 Kč. Soud dospěl k závěru, že pokuta je přiměřená okolnostem případu, a pro její moderaci proto není důvod.

2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 9. 2022, č. j. 43486-3/2022-900000-311, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 7. 6. 2022, č. j. 3752-8/2022-640000-12. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání čtyř přestupků podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách. Přestupky spočívaly v tom, že žalobce provozoval prostřednictvím nepovolených technických zařízení hazardní hru v rozporu s § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách. Žalobci byla za přestupky uložena pokuta ve výši 500 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení v paušální výši 1 000 Kč. Dále mu bylo uloženo ochranné opatření zabránění věci, tj. technických zařízení a hotovosti, která se v nich nacházela.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Žalobce uvedl, že mu byla udělena pokuta z důvodu provozování jednoho technického zařízení označovaného jako kvízomat. Žalobce si je vědom, že provoz kvízomatů byl soudy potvrzen jako provozování hazardní hry podle zákona o hazardních hrách. Ostatně také sám uznal v daňovém řízení, že provoz kvízomatu v roce 2018 realizoval mimo zákonem stanovený rámec. I tak však v průběhu odvolacího řízení poukazoval na skutečnosti, které mu nebyly v roce 2018 známy (tyto skutečnosti žalobce v žalobě více nevymezil ani nespecifikoval).
4. V rámci odvolacího řízení žalobce odkázal na tiskové zprávy zveřejněné na internetových stránkách žalovaného, ze kterých dle žalobce vyplývalo, že žalovaný nemá na provozování některých typů kvízomatů jednotný právní názor. Z toho žalobce vyvodil, že je provoz kvízomatů „právně relevantní“. Dále v odvolacím řízení poukazoval na znalecký posudek, a i přes to dle žalovaného neprokázal liberační důvody.
5. Žalobce namítal v odvolacím řízení, že v době, kdy zařízení provozoval, neexistovala judikatura. Pokud existovala (jak tvrdí žalovaný), měl její závěry žalovaný uvést také do tiskových zpráv. Tento postup by rozptýlil nevědomost uživatelů právní normy.
6. V rámci odvolacího řízení žalobce též namítal, že předmětná pokuta pro něj má likvidační účinky. Protiprávně provozoval jeden kus kvízomatu pouze jako doplňkovou službu, a negativní dopad do státního rozpočtu tak by byl podle jeho vyčíslení asi 30 000 Kč. Odkázal na rozvahy doložené odvolacímu orgánu, z nichž vyplývá, že není v takové finanční kondici, aby mohl pokutu uhradit bez negativních dopadů do své ekonomiky. U jednotlivých let 2019-2021 stručně shrnul průběh hospodaření a předložil též finanční analýzu za rok 2022 včetně obrázkových grafů. Konstatoval, že přiměřenost pokuty nelze paušalizovat a moderační pokuty by měla být individuální.
7. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zdůraznil, že žalobce se nevymezil vůči rozhodnutí ani správnímu spisu, a proto pouze odkázal na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že je z jednání žalobce zřejmá naprostá rezignace na plnění zákonných povinností, neboť pokračoval v protiprávním jednání i poté, co mu byla technická zařízení několikrát zabavena. Zjevně tedy žalobce spoléhal na to, že se mu protiprávní činnost vyplatí. Námitku nepřiměřenosti sankce nepovažuje za důvodnou, neboť ukládaná sankce byla náležitě odůvodněna a odpovídá ustálené praxi i okolnostem případu.

IV. Posouzení věci

9. Žaloba není důvodná.
10. Je povinností žalobce, aby žaloba splňovala všechny povinné náležitosti, které stanoví § 71 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Mezi tyto povinné náležitosti patří podle § 71 odst. 1 písm. d) i vymezení žalobních bodů. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58: *„Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“* Je tedy na žalobci, aby dostatečně vymezil a specifikoval, v čem konkrétně a jakým způsobem správní orgán pochybil. Pokud se žalobce nevymezí vůči napadenému rozhodnutí, ani konkrétně nenamítá, v čem shledává pochybení žalovaného, jde toto nedostatečné vymezení k jeho tíži.
11. Žalobce uvedl, že mu byla uložena pokuta za provoz jednoho technického zařízení. Toto tvrzení je nepravdivé, neboť žalobce se mezi lety 2017 a 2019 dopustil celkem čtyř přestupků, neboť provozoval ve své provozovně postupně celkem čtyři kusy nepovolených technických zařízení.
12. Žalobce poukazoval na skutečnosti, které mu nebyly známy a které uvedl v odvolacím řízení. Z žaloby ovšem nevyplývá, jaké konkrétní skutečnosti má na mysli. Ze správního spisu soud může usuzovat, že se jednalo o v odvolacím řízení namítaný znalecký posudek, či o námitku, že neexistovala dostatečná judikatura. Žalobce ovšem neuvedl, v čem konkrétně nesouhlasí s tím, jakým způsobem se žalovaný s těmito tvrzeními vypořádal. V takovém případě soud pouze obecně konstatuje, že se plně ztotožňuje s vypořádáním těchto námitek žalovaným na straně 7 v odst. 4 až 6 a na straně 8 v odst. 3 jeho rozhodnutí.
13. K argumentaci žalobce tiskovou zprávou soud především zdůrazňuje, že tisková zpráva celní správy není právní normou. Je to zpráva, která informuje o aktuálním dění, o probíhajících úkonech nebo o problematice, kterou celní správa řeší. Zpráva, o níž žalobci jde, velmi stručně shrnovala postup celníků za období roku a půl, ve kterém mají kompetence podle zákona o hazardních hrách. Jejím smyslem bylo informovat čtenáře o tom, že celní správa vykonávala kontroly, které cílily na provozovatele bez příslušných povolení. Uváděla, že existují kvízomaty, což jsou zařízení, která byla vyhodnocena jako hazardní hra. V průběhu let 2017 a 2018 probíhaly jejich kontroly a zadržování. Informovala také, že již došlo k uložení pravomocných pokut v řádech stovek tisíc korun. Žalobce dovozuje z této zprávy svoji dobrou víru, neboť je ve zprávě užito slovní spojení „může být považováno za protiprávní“. Z toho údajně nabyl dojmu, že protiprávnost není postavena najisto, a tudíž kvízomaty protiprávní nejsou. Tento závěr je však s ohledem na nenormativní povahu zprávy zcela absurdní. K námitce, že měla celní správa doplnit do zprávy judikaturu, soud konstatuje, že vzhledem k podstatě zprávy není ani jejím smyslem, ani povinností celní správy doplňovat ji o aktuální judikaturu nebo ji jakýmkoliv způsobem dále rozvádět. Není tedy na místě vyvozovat z ní právní závěry bez dalšího. Neznalost zákona neomlouvá a byl-li žalobce osobou, které byla čtyřikrát po sobě zabrána technická zařízení, bylo na jeho uvážení vyvodit si z toho možné důsledky.
14. Z podstaty soudního rozhodování a jeho průběhu je logické, že judikatury bude více až s výraznějším časovým odstupem. Není ale pravdou, že by judikatura v době, kdy byly kvízomaty žalobcem provozovány, neexistovala. Jak poznamenal již žalovaný na straně 7

v odst. 2 svého rozhodnutí, judikatura ve věci kvízomatů existovala již v letech 2017 a 2018. Soud k rozhodnutím, která uváděl žalovaný, navíc dodává také např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 4. 2018, č. j. 30 Af 19/2017. Námitky uvedené v bodech I. až III. žaloby jsou tedy nedůvodné.

15. Podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 7 odst. 2 provozuje hazardní hru. Podle § 123 odst. 7 písm. a) zákona o hazardních se za přestupek podle odstavce 1 uloží pokuta do 50 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle písmene a), b), c), d), e), f), n) nebo r).
16. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, od trestu upustit nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
17. V určitých omezených případech je tedy možné, že soud pokutu v zákonných mezích moderuje. Jak však judikuje Nejvyšší správní soud, určení konkrétní výše pokuty je zásadně otázkou správního uvážení a soudní přezkum je tedy omezený. „[ú]kolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem“ (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 – 46, ze dne 25. 1. 2023, č. j. 3 As 258/2021-30, nebo ze dne 2. 11. 2022, č. j. 2 As 294/2021 – 54).
18. Soudu nebylo zcela zřejmé, čeho přesně se žalobce v poslední části žaloby domáhal. Poukazoval na likvidační účinky, které nijak konkrétně nespecifikoval. Pouze odkázal na rozvahy, ze kterých mají likvidační účinky vyplývat, více však likvidační dopady pokuty nevymezil. Dále žalobce zmiňoval možnost moderace pokuty a nutnost individuálního posouzení; z jeho vyjádření ovšem nebylo zřejmé, zda tedy moderaci také navrhoval. Přitom podle § 78 odst. 1 s. ř. s. musí moderaci žalobce navrhnout. I pokud by však soud z textu žaloby dovodil, že se žalobce domáhal moderace výše uložené pokuty, musel by konstatovat, že pro moderaci pokuty nejsou splněny podmínky.
19. Žalovaný se odůvodněním výše uložené pokuty vyčerpávajícím způsobem zabýval od strany 8 odst. 4 do strany 10 odst. 3. napadeného rozhodnutí. V posuzované věci byla žalobci podle § 123 odst. 1 písm. b) a podle § 123 odst. 7 písm. a) zákona o hazardních hrách uložena pokuta ve výši 500 000 Kč, což žalovaný i celní úřad odůvodnili zejména závažností spáchaných přestupků (především významem vysoce společensky škodlivého jednání, které je jedno z nejzávažnějších, které zákon o hazardních hrách vymezuje). Při správním uvážení o výši pokuty správní orgány přihlédly k počtu technických zařízení i k tomu, že žalobce s protiprávní činností pokračoval i poté, co byla v jeho provozovně technická zařízení opakovaně zadržena. Zabývaly se také namítanými likvidačními účinky. Hodnotily, že je irelevantní, zda jde o činnost doplňkovou, podstatné je, že se jednalo o zjištěné jednání, neboť měl žalobce dle nájemní smlouvy zájem na tom, aby byl výnos z kvízomatů co nejvyšší. Konečně existence ztráty ani zadlužení sama o sobě neodůvodňuje neuložení sankce, k čemuž žalovaný odkázal také na přílehlavou judikaturu Nejvyššího správního soudu.

20. Soud je toho názoru, že žalobce nikterak neprokázal, zejména vzhledem ke svým osobním poměrům, že by sankce byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši. Netvrdí ani, že by nebyl schopen pokutu uhradit, pouze v obecné rovině konstatuje, že pokuta bude mít negativní vliv na jeho ekonomiku. Za protiprávní jednání, kterého se žalobce dopustil, lze uložit pokutu až do výše 50 000 000 Kč. Sankci uloženou mu ve výši 1 % z možného maxima nelze bez dalšího považovat za „trest ve zjevně nepřiměřené výši“. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud: *„Uložená sankce musí pro pachatele představovat negativní důsledek jeho protiprávního jednání a odrážet závažnost a společenskou nebezpečnost spáchaného deliktu, neboť jedině tak může mít požadovaný represivní i výchovný účinek. [...] Ani pokuta uložená předluženému subjektu by neměla ztratit cokoliv ze své účinnosti.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351). Je tedy smyslem pokuty, aby negativně zasáhla do ekonomické situace pachatele a aby tak splnila svou funkci. Pokuta by měla být pro pachatele poznatelnou sankcí. Měla by být jak individuální, tak generální prevencí dalších protiprávních jednání. Namítané negativní dopady do ekonomické sféry tedy pokuta mít musí již ze své podstaty a pouze z jejich existence nelze usuzovat likvidační účinky pro žalobce. Ty nelze dovodit ani na základě předložených rozvah, neboť z těch, jak uvádí i žalobce, vyplývá pouze hospodářská ztráta, která sama o sobě likvidační účinek neodůvodňuje. Ani z konstatování žalobce, že hospodářská ztráta má dopad do jeho finanční rezervy a že pokud by neměl finanční rezervu, musel by již dříve podnikání ukončit, nevyplývají likvidační důsledky stanovené výše pokuty. Soud se tedy v plném rozsahu ztotožnil s odůvodněním žalovaného i celního úřadu a výši pokuty shledává přiměřenou okolnostem případu.
21. Žalobce navrhl k důkazu likvidačních účinků také finanční analýzu za rok 2022. Dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází při přezkoumání rozhodnutí soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Je tedy nadbytečné tento nově navržený důkaz provádět, neboť se netýká stavu v době rozhodování žalovaného, ale až po něm. Toho si je ostatně vědom i sám žalobce, když uvedl, že jej přiložil i přesto, že jej nebude moci uplatnit.

V. Závěr a náklady řízení

22. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo

člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. prosince 2023

Zuzana Bystřická v. r.
předsedkyně senátu